

DIRICZI TIBOR

A KEGYELEM TEOLÓGIÁJA

A MODERN GYÜLEKEZETEK BEN

ingyenes példány
pénzért nem árusítható

Kiadja: Diriczi Tibor
6917 Nagyér, Damjanich u. 49
berea14@freemail.hu

A KEGYELEM TEOLÓGIÁJA

A Biblia egyértelműen tanítja, „hogya az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.” (Galata 2: 16) Ugyanezt a Római levél így írja: „Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.” (Róma 3: 24)

Az Ige világosan fogalmaz, hogy az ember semmiféle törekvése által nem képes megigazulni. (Róma 9: 15-16) Tehet bármennyi jót, igyekezhet bűn nélküli életre, soha de soha nem lesz képes Isten előtt megigazulni. Azért, mert az ember régi természeténél fogva nem lehet igaz, nem képes bűn nélkül élni, akármennyire igyekszik is.

A bűn zsoldja a halál, és aki vétkezik, annak meg kell halnia. Ez isteni törvényszerűség, mely meg nem változhat, hiszen Őnála még csak árnyéka sincs a változásnak. (Jakab 1: 17)

Isten igazsága csak úgy állhatott meg amellet, hogy a bűnös embernek mégse kelljen meghalnia, elkárhoznia, hogy valaki más átvállalta ezt az elkerülhetetlen halált, a kárhozatot. De ezt a nagy áldozatot egyetlen ember se volt képes meghozni a világgért, csak Isten Fia, Jézus Krisztus, a tökéletes áldo-

zati bárány. Ő vette magára a mi bűneinket, mint valami szennyes ruhát, hogy helyettünk átvegye annak ítéletét is, a halált.

Így, mivel Ő már kifizette, elszenvedte a büntetést, a törvény minket szabaddá, igazzá tesz, mint ha soha nem is vétkeztünk volna. Így kerülünk ki a törvény alól. A mi bűnünk Jézusnak számíttatott be, cserébe az Ő igazsága lesz a mienk. (2. Kor. 5: 21) Ez adósságvállalás volt, melyet mikor Ő helyettünk kifizetett, semmi helye nem maradt a követelésnek.

Ez egy tökéletes és teljesen elégséges áldozat ahhoz, hogy az ember megigazuljon. Ehhez hit kell. Aki ezt elhiszi és elfogadja ezt a váltságot, az megigazul Isten előtt. Úgy tekint rá, mint egy bűn nélküli, tökéletes emberre.

Ezt nem lehet mással pótolni, nem szorul semmiféle kiegészítésre. Nem azért fogad el minket Isten, mert jót teszünk, nem azért, mert eleget vezekeltünk, nem azért, mert elértünk egy teológiai szintre.

Aki azt tanítja, hogy az üdvösségünk feltétele az, hogy jót cselekedjünk, hogy az egyház által felállított és többé-kevésbé a Bibliából alátámasztott hitalapi kérdéseket jól értelmezzük, az félrevezeti az embereket. Az nem tartja elégnek Krisztus áldozatát, melyet az emberiségért hozott.

A bűnt nem lehet jócselekedettel jóvátenni. Nem lehet a mérleg „jócselekedetek” nevű serpenyőjére

többet tenni, hogy a „bűnök” nevű serpenyő ellenére az üdvösség felé mozdítsa el a mérleg nyelvét.

Ezt felismerték és tanították az apostolok, annak ellenére, hogy Krisztus erről semmit nem szólt. Feljegyzett beszédeiben egyetlen esetben, semmilyen formában sem említi a kegyelem szót. Arról szólt ugyan, hogy neki fel kell emeltetnie, mint ahogy Mózes felemelte a kígyót a pusztában, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen. Arról is szólt, hogy Ő nem azért jött, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy a világ megtartassék Ő általa. Annak, aki Őbenne hisz, örök élete legyen.

Ennek ellenére a tanítványok nem értették ezeket a kijelentéseket, és amikor végbement Jézus áldozata, megbotránkoztak és kiábrándultak.

Hogy jutottak az apostolok mégis a kegyelem evangéliumának emez ismeretére?

A REFORMÁCIÓ ÉS A KEGYELEM

A Katolikus Egyház évszázadokon keresztül azt tanította, hogy az emberek üdvössége attól függ, hogy milyen életet élnek. Örök sorsukat jó vagy rossz cselekedeteik határozzák meg, melyet számukra egyetlen üdvözítő egyházuk közvetít.

Ezért egyházuk vezetésének, tanításának feltétlen engedelmességgel tartoztak, annak már csak gondo-

lata is bűnnek számított, hogy az egyházon kívül lehetne üdvözülni.

Ez miatt aztán igyekeztek mindent megtenni üdvösségük érdekében, azt jó magaviseletükkel kiérdemelni. De azért mégiscsak vétkeztek, mivelhogy gyarló és esendő emberek voltak. Ennek rendezésére volt lehetőségük: meg kellett gyónniuk a papnak, aki aztán a bűn mértéke szerint előírta számukra a jóvátételt. Kisebb bűnökért néhányszor el kellett mondanjuk a Miatyánkot, nagyobb bűnökért komolyabb vezeklés volt előírva.

Halálos ágyukon az utolsó kenet hivatott őket átsegíteni a másvilágba, mely szintén a vezeklésnek egy, immáron utolsó lehetősége volt ebben az életben.

Hitük szerint azonban még nem ért véget a bűnökből való tisztulás, és haláluk után várt rájuk a tisztító tűz (purgatórium), melyben lelkük szenvedések által megtisztulhatott és úgy mehetett be a Mennybe, feltéve, ha nem követtek el halálos bűnt. Ellenkező esetben a purgatórium helyett a pokol örök kínjai vártak rájuk.

De nem csak önmagáért, a maga bűneiért hozhatalt áldozatot a katolikus hívő, hanem elhunyt szeretteiért is, akik éppen a purgatóriumban töltötték büntetésüket. Minél többet fizetett egy értük elhangzott miséért, annál előbb kerülhetett ki onnan szerencsétlen hozzátartozója.

A bűnök bocsánatának volt tehát több lehetősége is, de minden esetben az egyház közvetítése által – természetesen nem ingyen.

Az a tény, hogy az emberek hajlandók nagyon sokat áldozni üdvösségükért, odáig vezetett, hogy a pápaság érdekéért folytatott keresztes hadjáratokban résztvevő katonák bűneikből teljes feloldozást kaptak. Akik anyagilag támogatták a pápai hatalmat, azok is ugyanilyen juttatásban részesültek, melyről még oklevelet is adtak nekik. Ezt nevezték búcsúcéduláknak. Aki kegytárgyat vásárolt, az is bűnbocsánatot nyert. Aki gazdag volt és nagyon sokat tudott vásárolni, az még utódai számára is megszerezte a bűnbocsánatot.

Luther Márton, egy német szerzetes, aki egyháznak hű tagja volt, igen sokat tett vezeklés címén. Korbáccsal verte mezítelen testét, böjtölt és kínozta magát; de mindez nem adta meg békességét bűnbocsánata felől, nem oldozta fel őt halálfélelméből.

Szerzetestársa javasolta neki, hogy e helyett inkább a Bibliát olvassa, az sokkal inkább meg fogja adni neki lelkének békességét.

Luther elfogadta a tanácsot és a Római levél olvasása közben megvilágosodott előtte, hogy a bűnbocsánat egyedül Isten kegyelmi ajándéka, melyért nem kell és nem is lehet semmit tenni, mert Krisztus egyetlen áldozatával örökre tökéletessé teszi azokat, akik benne hisznek. Felismerte a hitáltali megigazu-

lás nagy igazságát, mely korábbi katolikus hitét porba döntötte.

Így egy nagyon áldásos folyamat vette kezdetét a reformációval, mely gyökeres változásokat hozott a kereszténységbe.

Azután egy újabb tűz söpört végig a kereszténységen, amikor az újrakeresztelő (anabaptista) mozgalomban ezrek és tízezrek jutottak hitre a Jézus Krisztusban, egyszer csak két tűz között találták magukat a római és a reformált egyházak üldözésében.

Úgy tűnt, hogy a Luther által életre hívott és szakadásokon hamar átesett reformált egyháznak már nem kellett a katolikusoktól üldözést szenvednie, hanem ő maga is üldözővé vált. Mindemellett a reformált egyház tagjai legalább olyan bűnösök és erkölcstelenek maradtak, mint a katolikusok.

Vajon miért?

A SÁTÁN TRÜKKJE

Azoknak, akik pénzzel dolgoznak, tanítják a hamis pénz felismerését. De nem a hamis pénzeket tanítják velük, hiszen az nagyon sokféle van, és soha nem tudni azt, hogy a legközelebbi pénzhamisító milyen pénzt fog kibocsátani.

Ahhoz, hogy a hamisat felismerhessék, az igazit kell nagyon jól megtanulniuk. Abból csak egyféle van. Mindaz, ami attól eltér, az hamis.

Sokkal nehezebb észrevenni, ha valami hiányzik róla, mint azt, ha valami olyan van rajta, ami az eredetiben nem volt.

A Sátán ugyanezt a trükköt használja sok esetben. Nem hozzárak, hanem elvesz belőle.

A kegyelem teológiájával ugyanezt teszi. Semmi kifogása azzal, hogy szín tiszta igazságokat hirdessenek, csak egy feltétellel tegyék azt. Hagyjanak ki belőle valamit.

A törvény és a kegyelem közti láncszemről nem kell beszélni. Ha viszont mégis beszélünk, mert hát anélkül nem is kereszténység a kereszténység, akkor legalább úgy kell beszélni, hogy a neve megmaradjon, csak éppen a tartalma, a lényege tűnjön el.

Csak az tud eligazodni a sok hamis tanítás, a sok hamis krisztus között, aki az igazit ismeri. Az ördögnek pedig pontosan ez a célja: ismerheted a teológiát, csak ne ismerd az igazit: Jézus Krisztust. Tudjad és higgyed, hogy Ő létezett és létezik, és hogy Ő Isten Fia. Azt is hidd el, hogy Ő meghalt a bűneidért.

De ne legyen személyes ismeretséged, kapcsolatot Vele. Ezért arra figyel oda, hogy ne szóljon arról az igehirdetés, ami által Őt megismerheted. Nem csak név szerint, hanem valóban és egy tényleges, mély személyes kapcsolatod legyen Ővele.

A HIÁNYZÓ LÁNCSZEM

Már szoltunk róla, hogy az apostolok felismerték és tanították a kegyelem evangéliumát, annak ellenére, hogy Jézus nem tanította meg velük.

De megmondta nekik, hogy mi a feltétele annak, hogy tanítványai legyenek, és annak, hogy elnyerjék az ígéletnek Lelkét, Aki megtanítja őket minden igazságra. Ez az igaz tudomány elsajátításának alapfeltétele.

Krisztus minden embert útbaigazított, aki Őt követni akarta, és világossá tette, hogy az Ő követésének feltételei vannak. Ha valaki el nem hagyja mindenét, amije van, ha meg nem tagadja önmagát, és fel nem veszi az ő keresztjét, akkor nem lehet Krisztus tanítványa. Ezért ment el a gazdag ifjú megszorodva. Ha nem vállalja ezt, akkor soha nem fogja megérteni a kegyelem evangéliumát.

Mint teológiát megérti, de nem az életet, mely csak a halálból támadhat. Jézus követésének nem az a feltétele, hogy az ember megértse a teológiát, hanem az, hogy átadja magát neki. **A kegyelem evangéliumának megértése nem feltétele az Ő követésének, hanem annak csupán következménye.**

Pál apostol az összes teológiát, amit korábban tanult, semminek és kárnak állította, miután megismerte Krisztust. Az Ő megismerésére pedig csak teljes életének feladásával juthatott el. Azért fogalmaz

így: „De a melyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, És találtassam Ő benne, mint a kinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóná lévén az ő halálához.” (Filippi 3:7-10)

Pál apostol tudta azt, hogy az örök élet nem más, mint Jézus Krisztusnak ismerete (János 17: 3), és Őt, az Ő feltámadásának minden hívőre kiható erejét csak az Ő szenvedéseiben való részesülése által, az Ő halálához hasonló életúton keresztül ismerheti meg.

Tudta jól, hogy Jézus Krisztus a gyarló emberben csak akkor válik láthatóvá, ha magát a halálba adja. Tudták ezt az első keresztények is, akiknek nem volt Bibliájuk, ennél fogva olyan fejlett teológiájuk sem, mint a mai kereszténységnek. Nekik nem volt kérdés, hogy Krisztus követése mit jelent. Teljesen világos volt számukra, hogy lehetetlen dolog Őt addig követni, míg fel nem számolják régi életüket. Számukra a kereszténység élet-halál kérdése volt. Ha az életet akarták, akkor a halált kellett választaniuk.

Ezt így fejezte ki az apostol: „Mindenütt nyomor-
gattatunk, de meg nem szorítottunk; kétségese-
dünk, de nem esünk kétségbe; Üldöztetünk, de el
nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk;
Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halá-
lát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi tes-
tünkben. Mert mi, a kik élünk, mindenkor halálra
adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható le-
gyen a mi halandó testünkben.” (2 Korinthus 4:8-11)

Számukra nem az volt a lényeg, hogy mit tudnak,
hanem az, hogy mit élnek meg. Ez az élet nem volt
lehetséges, amíg saját akaratukat nem adták fel telje-
sen.

Az Úr Jézus követése számukra nem csupán ér-
zelmi töltést jelentett, hanem valóságot, mely sok
szomorúsággal és szenvedéssel járt együtt. Ők tud-
ták jól, mit jelent az, amit Mesterük mondott: „Bi-
zony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgat-
tok ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a
ti szomorúságtok örömmre fordul.” (János 16:20) Ők
valóban üdvözítőjük lábnyomában jártak, mert betel-
jesedett életükben az, amit megjövendölt számukra:
„Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem
előbb gyűlölt ti nálatoknál.” (János 15:18)

A kegyelem mai teológiája erről módszeresen
hallgat. Ő már eljutott egy „magasabb” szintre, mint
az apostolok és a keresztények az elmúlt évszázad-

okon keresztül, mert ők már azt is felismerték, hogy aki egyszer kegyelmet nyert, az soha nem veszítheti azt el. Ez az „egyszer megváltva, örökre megváltva” tan.

Természetesen az az ember, aki csak a Bibliát olvassa és nem hallgatja a mai modern teológiát, az soha nem jut el erre a felismerésre.

De ez a tan okvetlenül alapfeltétele annak a teológiának, mely az ember önmagának halálba adása nélkül hirdeti a kegyelmet. Hiszen ha nem adja régi életét és egész akaratát teljesen a halálba, akkor nem lesz új élete, és megélése érzelmi szinten marad. Az érzelem pedig labilis és hol fent van hol lent; és amikor éppen lent van, akkor az ember nem érzi, hogy örök élete van. És mivel ez a teológia éppen úgy nem ad életet, mint a törvény, nem származik belőle élő reménység. Ezért kell hozzá egy olyan tanítás, amelyik ugyan nem a Biblián alapul, de legalább reménységben tartja az embereket, hogy ha egyszer keresztények lettek, soha nem veszíthetik el üdvösségüket.

Ha pedig a bűnök éppen úgy jelen vannak az életben, mint korábban, sőt sokszor még lefele is csúszik az ember, akkor kell egy ilyen kapaszkodó, hogy ha egyszer átélte a megváltás örömét, akkor soha nem eshet ki abból.

Ez a kegyelem-teológia kihat az egész élet területére.

A hit Isten ígéretére összpontosít, de arra nem, hogy ahhoz, hogy azt megkaphassa az ember, ki kell mennie régi életéből. Ábrahám nem nyerte volna el az ígéretet, ha nem engedelmeskedik Isten hívásának és nem indul el az ismeretlenbe. Nem beszél arról, hogy az élő hit az a cselekedetekben válik nyilvánvalóvá, amikor az ember láthatatlan, de hit által megragadható értékeket fog meg. Ezért számára a kézzelfogható anyagi világ elveszíti az értékeket.

Hisz abban, hogy Jézus Krisztus életét feláldozta a bűnös emberért, de abban nem, hogy ha az ember önmagát is halálba adja, akkor - és csak akkor - őbenne is megszülethetik Jézus Krisztus.

A szeretet tana arról szól, hogy Isten annyira szeretett minket, hogy a legdrágábbat értünk adta. Arról már nem, hogy mi is áldozzuk fel életünket egymásért (1. János 3: 16). Ezért a szeretet csak érzelmi szinten marad.

Arról, hogy az újjászületett ember, aki az isteni természetnek részese lett, mindenét feláldozza embertársaiért, kevés szó esik. Többé nem tulajdonosa pénzének, idejének és erejének, sőt egész életének se, hanem Annak szolgálatába állítja, Aki szintén egész életét feláldozta érte.

Ezért van az, hogy az ilyen teológiát megélő keresztények jól élnek és jól szórakoznak, míg a világon sok ember nélkülözik és szenved.

A dicsőítés fontos eleme ennek az evangélizációnak. Azokban a közösségekben, ahol teret nyert ez a tanítás, és korábban evangéliumi énekeket énekeltek, folyamatosan átveszi azok helyét a mai nemzedék által kedvelt, ritmusosabb keresztény zene, melyben megjelenik, majd végül szinte teljesen uralkodóvá válik a blues, a rock, a heavy metal, rap és punk.

Ezek a zenék minden kétséget kizáróan ördögiék, és a keresztény zenében csak azért van helyük, hogy népszerűsítsék és könnyen elfogadhatóvá tegyék azt minél szélesebb körben.

Az, hogy Isten dicsőítése a keresztény ember gyümölcstermése (János 15: 8), másodrangúvá válik; az pedig teljesen kikerül a látómezőből, hogy az Isten azáltal dicsőíttetik meg, ha az ember saját magát halálba adja (János 21: 19), mint ahogy ezt maga Jézus is megtette (János 12: 23-28).

Ha Isten a Sátán és angyalaival szemben ezek által dicsőíttetik meg, akkor az ördögi zenével kevert keresztény dicséretetek vajon kinek a dicsőítésére szolgálnak? Vajon a kettő összekeveredése melyik hatalomnak ad dicsőséget?

Ez egész odáig megy, hogy egy gyülekezeti dicsőítést és egy világi koncertet nem lehet megkülönböztetni, csak a szöveg alapján – ha egyáltalán még kihallható a mindent elnyomó zene alól.

Amíg ezek kereszténynek nevezett koncerteken örjögnek, addig a Föld másik részén keresztényeket kínoznak. De ők tudják, hogy mit jelent Krisztust követni. Emezek pedig elhítetik magukkal, hogy tudják, mit jelent.

Ezért van az, hogy e mai modern tan hirdetői nem sokban különböznek a világi emberektől és nem mondják rájuk azt a világiak, hogy ezek Krisztushoz hasonlóak. Tehetik szabadon saját akaratukat, miközben arra várnak, hogy a kegyelem ismerete megváltoztassa életüket.

De ez lehetetlen, mert az Evangélium újjá szülő ereje hiányzik belőle, éppen ezért, akik az ilyen igehirdetésekből táplálkoznak, azok nem fognak újjászületni, legjobb esetben is megváltozott erkölcsű régi emberek maradnak.

Minden tan, minden ideológia hoz változást az ember életében. Lehet, hogy csak viselkedésükben, lehet, hogy erkölcsükben is. De Krisztus, ha valakiben megszületik, nem csupán erkölcsi változást eredményez, hanem új életet, ellentétben a szóban forgó tudománnyal. Aki azért ezt a tudományt hirdeti, az félrevezeti az embereket; és aki ilyen igehirdetéseket hallgat, az félrevezetetté válik.

Itt viszont mindenki tehet róla, mert ő saját maga nem akarja halálba adni régi életét, hanem örömmel

vesz egy olyan evangéliumot, amiben megtarthatja azt, ami kedves volt számára.

Miért nem adtak Jézus és az apostolok ilyen evangéliumot az embereknek? Sokkal többen követék volna őket, ha olyan zenével szolgálnak nekik, amelyet hallani szeretnek. Ha nem beszélnek nekik bűneikről, ha nem mutatják fel nekik világosan, hogy az Ő követésének ára üldözés, szenvedés és halál.

Azért, mert ők jól tudták, hogy új élet csak ott jön létre, ahol a régi meghal. A régi pedig nem hal meg másként, csak ha keresztre adják. Ezért kell szenvednie mindenkinek, aki Jézus nyomában jár. Erről írt Pál apostol: „hogy hasonlóvá legyek az Ő halálához”.

Mert Jézus nem múltó örömet akar adni, mint amit ez a világ ad. Az Ő általa kínált boldogság örökkévaló, és ennek a boldogságnak a feltétele az, hogy az ember megszabaduljon önmagától, régi természetétől.

Pál apostol is szerette volna kikerülni azt, ami számára nehéz volt. De az Úr válaszolt imádságaira: „Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekeszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúsá-

gokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert a mikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős. (2 Korinthus 12:9-10)''

Megértette azt, hogy Krisztus kegyelme csak akkor lesz benne erős, ha Ő maga az üldözésekben, a háborúságokban összetörik. Ezért tudott benne dicsekedni, és ezért írta testvéreinek is: „Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Ő benne, hanem hogy szenvedjete is Ő érette'' (Filippi 1:29).

Csak az érti meg Krisztus útját, aki teljes elhatározással van abban, hogy minden árat képes érte megfizetni. A kegyelem modern teológiája ebben ütközik meg, mert úgy gondolja, hogy ha a kegyelem ingyenes, akkor az Ő követése sem kerül semmibe. Annak ellenére, hogy Jézus megmondta annak árát, mely nem több és nem kevesebb, mint az ő tanítványának egész élete. „Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem. Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én érettem és az evangéliumért, az megtalálja azt.” (Márk 8:34-35)

Ellenkező esetben a kegyelem felfogása csupán az értelemig és az érzelemig hat el, de a szívben nem hoz semmi változást.

Sajnos a legtöbb keresztény ember ezeket szeretné ma kikerülni, és ezek nélkül megélni a kegyelmet.

Mivel nem is adta át életét az Úrnak, hanem csupán vagy közösségének hagyományit elfogadva, vagy egy befogadó imát elmondva él a saját akarata szerint.

Pál apostol a Szent Lélek által jövendölt ezekről az utolsó időkről: „Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök.” (2 Timóteus 4:3) Ez a tudomány a kereszt tudománya, mely a zsidóknak botránkozás és a görögöknek bolondság (1. Kor. 1). Ők Krisztus keresztjének ellenségei, akik testies gondolkodásúak (Fil. 3: 18-19).

Igen, mert ezek a tanítók olyan dolgokat hirdetnek, amiket szeretnek hallani az emberek, hiszen amellet, hogy keresztények, megtarthatják régi életüket és az istentisztelet alatt szórakozhatnak. Ebbe e képbe pedig nem illik bele a kereszt tudománya, az túlságosan komor és nyomasztó és tönkreteszi a jó kedvet, a nevetést és az örömet.

Hát ennyire melléfogtak volna a múlt századokban azok a keresztények, akik élete a szenvedésről szólt? Felix Manz, Sattler Mihály, Bunyan János, Richard Wurmbrand és még sokan mások, akiknek életrajzuk sok szenvedésről szól, nem ismerték volna fel a kegyelem teológiáját? Csak azok a modern keresztény tanítók, mint Billy Graham, aki a Szovjetunióban engedélyt kapott az Evangélium hirdetésé-

re, miközben sok ezren voltak éppen keresztény hitükért börtönben?

Azok az evangélisták, akik a kegyelem teológiájának mai formáját hirdetik, soha nem voltak üldözve; sokkal inkább széles körben üdvözölve és hatalmas tömegek tapsvihara közepette hirdették az evangéliumot és teszik ezt ma is.

Aki akarja, nézzen utána, hogy kik voltak barátai Billy Grahamnak és milyen véleménye volt róluk, aki a legsikeresebb apostola volt ennek a mozgalomnak. És ha akarja, könnyen utánanézhethet, hogy milyen kapcsolatai voltak a különböző szabadkőműves csoportokkal, akik mind az új világrend megvalósítására törekednek. Ehhez elengedhetetlen egy egységes világvallás létrehozása, mely egy széles tömegek által elfogadható evangéliumot hirdet.

Ha ez az evangélizáció a kereszt tudományát is hirdetné, ha szólna Jézus követésének áráról, mely a háborúság és üldözés, akkor hamar eloszlana a hallgatóság. De ha az evangélizáció alatt azt a zenét hallgathatják, amit szeretnek, ha rendszeresen egy jó poént is elsüt az igehirdető, amin lehet nevetni, akkor persze, hogy szívesen hallgatják. Még inkább akkor, ha ez a zene olyan érzelmi szintre emeli őket, hogy azt hihetik immáron, hogy az evangélium valóban eljutott a szívükig, és elég egy befogadó imát elmondani és máris üdvözlik őket a keresztények népes táborában.